

Warszawa, dnia 28 lutego 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 5/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka,

p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

4 przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera, oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1)

po rozpoznaniu dnia 24 lutego 2022 r.

5 sprawy M. K. (1) córki R. i K., ur. (...) w N.

6 oskarżonej o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonej

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 16 lipca 2020 r. sygn. akt III K 640/18

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1.000 złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w części na nią przypadającej;

3. zwalnia oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1) od uiszczenia kosztów sądowych w drugiej instancji w części na niego przypadającej przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 5/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt III K 640/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.		M. K. (1)	Motocykl oskarżyciel posiłkowego P. Z. (1) poruszał w dniu wypadku mając włączone światła mijania. Wszystkie fakty odnoszą się do czynu z art. 177 § 1 k.k.	Informacja od firmy (...)	536

2.1.1.2.			Motocykl oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1) poruszający się w dniu wypadku ul. (...) w W. nawet bez włączonych świateł mijania był widoczny dla oskarżonej i miała ona możliwość oceny jego prędkości.	Opinia uzupełniająca biegłego T. D.	539-543
2.1.1.3.			Obrażenia ciała oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1) , jakich doznał w wyniku wypadku drogowego w dniu 9.04.2018r. spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.	Opinia uzupełniająca biegłego K. L.	524-526
2.1.1.4.			Materiał fotograficzny z miejsca zdarzenie nie przedstawia lawety I. nr rej. (...) kierowanej przez świadka B. R. .	Materiał pogładowy i zeznania świadka B. R.	37,569-570
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.1.1.1.	Informacja od firmy (...)	Dowód od producenta motocykla H., którym kierował oskarżyciel posiłkowy, czyli pochodzący od podmiotu posiadającego dokładne wiadomości o sposobie zamontowania świateł mijania. Z tego powodu uznany za wiarygodny. Z informacji producenta wynika, że motocykl fabrycznie posiadał automatycznie włączane światła			

		<p>mijania po uruchomieniu silnika, a zintegrowany przełącznik z lewej strony kierownicy, służył do przełączania świateł mijania na drogowe oraz uruchamiania kierunkowskazów i sygnału dźwiękowego.</p>	
2.1.1.2.	Opinia uzupełniająca biegłego T. D.	<p>Opinia wydana przez biegłego posiadającego dużą wiedzę specjalną i doświadczenie w sprawach wypadków drogowych. Biegły wykonał badania na miejscu zdarzenia. Z tego powodu dowód ten został uznany za wiarygodny. Opinia dowodzi, że oskarżona zaczynając przekraczać oś jezdni mogła i powinna zarówno zauważyć nadjeżdżającego motocyklistę jak i ocenić jego prędkości. Ewentualny brak świateł w porze dziennej nie miałby</p>	

		wpływu na możliwość dostrzeżenia motocyklisty, jak i ocenę jego prędkości.	
2.1.1.3.	Opinia uzupełniająca biegłego K. L.	Opinia wydana przez biegłego posiadającego dużą wiedzę specjalną i doświadczenie zawodowe. Została wydana po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją lekarską dołączoną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Z tego powodu dowód ten uznany został za wiarygodny.	
2.1.1.4.	Materiał poglądowy i zeznania świadka B. R.	Materiał poglądowy wykonany na miejscu zdarzenia nie przedstawia ławety I., którą kierował świadek B. R..	
0.12.2.2. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne			

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>1. mający wpływ na treść wyroku błęd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że między zachowaniem oskarżonej M. K. (1), a sprowadzeniem bezpośredniego niebezpieczeństwa w postaci spowodowania wypadku drogowego zachodzi związek przyczynowy w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sytuacji gdy wykonywany przez nią manewr zmiany kierunku ruchu zjazd do posesji na wysokości nieruchomości nr 239 w ciągu ulicy (...) w W. został wykonany z zachowaniem szczególnej ostrożności z uwzględnieniem zasad ustąpienia pierwszeństwa pojazdom nadjeżdżającym z naprzeciwka i podjęty w momencie w którym oskarżona nie mogła i nie miała jakichkolwiek szans przy zachowaniu kwalifikowanej szczególnej ostrożności w rozumieniu art. 3 ust 1 oraz art. 22 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym mieć w polu widoczności nadjeżdżającego z przeciwka motocykla pokrzywdzonego poruszającego się z administracyjnie niedopuszczalną w miejscu zdarzenia prędkością 79,5 – 85,5 km/

h dopuszczalna
50 km/h zaś
to właśnie ta
okoliczność
bezpośrednio
wywoływała stan
zagrożenia w
bezpieczeństwie
ruchu
drogowego brak
zachowania
szczególnej
ostrożności
przez
pokrzywdzonego
i brawurowa
jazda
motocyklem
czego
następstwem był
wypadek
drogowy i
obrażenia ciała
pokrzywdzonego,
nie zaś
formalnoprawne
i techniczne
obowiązki
oskarżonej jako
prowadzącej
pojazd która
wykonała swój
manewr zgodnie
z zachowaniem
kryteriów
kwalifikowanej
szczególnej
ostrożności w
rozumieniu
ustawy prawo o
ruchu
drogowym
zważywszy na
fakt, iż
przewoziła
swoim pojazdem
w dniu zdarzenia
osoby najbliższe
rodzoną córkę
co wyklucza

jakąkolwiek
lekkomyślność i
błąd w sztuce
prowadzenia
pojazdu przez co
tym samym nie
sposób przypisać
winy oskarżonej
M. K. (1);

2.majacy wpływ
na treść wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
stwierdzeniu w
orzeczeniu o
winie M. K.
(1), iż „P. Z.
(1) przyczynił się
do tego wypadku
albowiem
kierował
motocyklem z
prędkością
niedozwoloną
administracyjnie
znacznie większą
od
dopuszczalnej
nie mniejszą
niż 79,5 km/h
„ podczas gdy
ponadnormatywne
przekraczanie
dozwolonej
administracyjnie
prędkości 50
km/h oraz
wyprzedzanie
pojazdów
poprzedzających
przed samym
zdarzeniem
przez
motocyklistę
było egzegezą
wypadku
drogowego ze

względu na fakt
braku
zachowania
jakiegokolwiek
ostrożności
przez
kierującego
motocyklem
wina P. Z. (1)
czego
konsekwencją
było brak
możliwości
wykonania
jakiegokolwiek
manewru
obronnego przez
oskarżoną, która
zniecka acz
po podjęciu
z zachowaniem
szczególnej
ostrożności
manewru
zmiany kierunku
ruchu
polegającego na
zjeździe do
posesji nr (...)
w ciągu ul. (...)
została
postawiona w
sytuacji bez
wyjścia, przez co
tym samym nie
sposób przypisać
winy oskarżonej
M. K. (1);

3. mający wpływ
na treści wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
wadliwym
stwierdzeniu w
orzeczeniu o
winie M. K.
(1) pkt 1.1.1.4

iz „powodów dla których oskarżona nie zauważyła nadjeżdżającego motocyklisty, należy upatrywać w niezachowaniu przez nią szczególnej ostrożności” podczas gdy zeznania (wyjaśnienia) oskarżonej, zeznania A. K., opinia biegłego sądowego M. K. (2) czemu nie przeczą zeznania innych świadków i zgromadzony materiał dowodowy wskazują wyraźnie iż powodem dla których oskarżona nie miała szans na dostrzeżenie motocyklisty nawet przy zachowaniu szczególnej ostrożności tj. kwalifikowanej ostrożności w rozumieniu ustawy Prawo o ruchu drogowym należy upatrywać w tym;

a) iż „światła mijania

motocykla marki H. nie były włączone i w połączeniu z nadmierną prędkością z jaką z całą pewnością poruszał się motocyklista kierująca pojazdem marki M. tj. oskarżona miała utrudnioną ocenę sytuacji na drodze karta 307,308 akt;

b) iż „możliwość uniknięcia zdarzenia leżała po stronie kierującego motocyklem. Motocyklista poruszając się z prędkością dozwoloną administracyjnie oraz mając włączone światła mijania dawałoby szansę kierującej pojazdem marki M. oskarżona do prawidłowego rozpoznania sytuacji na drodze kart 306 akt;

c) iż w momencie rozpoczynania manewru przez oskarżoną motocykl marki H. prowadzony przez P. Z. (1) znajdował

się za pojazdem nadjeżdżającym z kierunku przeciwnego, a tym samym w momencie rozpoczęcia manewru przez oskarżoną z naprzeciwka w dużej odległości od miejsca zdarzenia znajdował się nadjeżdżał jedynie pojazd osobowy, przez co nie można mówić o istnieniu zachowania lub niezachowania należytej szczególnej ostrożności przez oskarżoną względnie motocyklisty gdyż oskarżona nie mogła mieć go w polu widzenia w chwili podejmowania decyzji o wykonaniu manewru zmiany kierunku ruchu,

co zostało pominięte przez sąd pierwszej instancji i nieuwzględnione przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego przez co tym

samym nie
sposób przypisać
winy M. K. (1);

4. mający wpływ
na treści wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
wadliwym
przyjęciu, iż
opinia biegłego
sądowego T. D.
z dnia 17
stycznia 2020r.
oraz wyjaśnienia
ustne ubiegłego
sądowego T.
D. prawidłowo
interpretują
aspekty pola
widoczności
oskarżonej w
chwili
podejmowania
manewru
zmiany kierunku
ruchu poprzez
jednostkowe
stwierdzenie
kierująca
samochodem w
warunkach
dziennych mogła
zauważyć z
przeciwka
motocyklistę i
ocenić jego
prędkość z
odległości około
72 m str. 12
opinii biegłego
sądowego T. D.
w sytuacji, w
której biegły ten
nie uwzględnił
zeznań
świadczków i treści
materiału

dowodowego z którego wynika, iż motocyklista poruszający się z przeciwnego pasa ruchu mógł wyprzedzić pojazd poprzedzający przez co uniemożliwił w jakikolwiek sposób i nie dał szansy oskarżonej na zastosowanie regulacji art. 3 ust 1 i art. 22 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w kontekście zachowania szczególnej ostrożności przy podejmowaniu decyzji o wykonaniu manewru, czego konsekwencją jest to, iż oskarżona nie mogła mieć go w polu widzenia w chwili podejmowania decyzji o wykonaniu manewru zmiany kierunku ruchu, co zostało pominięte przez sąd pierwszej instancji i nie uwzględnione przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego przez co, tym

samym nie
sposób przypisać
winy M. K. (1);

5. mający wpływ
na treść wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
wadliwym
przyjęciu, iż
opinia biegłego
sądowego T. D. z
dnia 17 stycznia
2020 roku oraz
wyjaśnienia
ustne biegłego
sądowego T. D. z
dnia 17 stycznia
2020r. będącego
biegłym z
zakresu ruchu
drogowego i
rekonstrukcji
wypadków
drogowych
prawidłowo
interpretują
psychologiczne
aspekty ruchu
drogowego w
tym możliwość
prawidłowej
obserwacji
przeciwnego
pasa ruchu
podczas gdy
kwestie tego czy
oskarżona mogła
lub nie mogła
zauważyć nagle
pojawiającego
się znienacka
motocyklisty
winna
rozstrzygnąć
opinia biegłego
sądowego z
zakresu

psychologii
transportu i
bezpieczeństwa
ruchu
drogowego, a
której to opinii
nie dopuścił
sąd pierwszej
instancji, co
mogło mieć
wpływ na wynik
oceny tego czy w
chwili podjęcia
manewru
szczególna
ostrożność
została
dochowana
przez oskarżoną
przez co tym
samym nie
sposób przypisać
winy M. K. (1);

6. mający wpływ
na treść wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
nieuwzględnieniu
wewnętrznej
sprzeczności w
opinii biegłego
sądowego T.
D. podnoszonej
przez obronę w
trakcie
przesłuchania
biegłego
sądowego a
polegający na
tym, iż biegły
sądowy T. D.
wskazuje:

a) taktykę jazdy
kierującej
samochodem M.
należałoby

ocenić jako
nieprawidłową,
gdyż
rozpoczynając
skręt w lewo
nie zachowała
ona szczególnej
ostrożności i
niewłaściwe
oceniła stan
ruchu pojazdów
na tej części
jezdni, którą
miała
przekroczyć aby
wjechać we
wjazd do posesji
str. 12 opinii
biegłego
sądowego T. D.;

b) taktykę jazdy
kierującego
motocyklem
należy ocenić
jako
nieprawidłową,
gdyż poruszał
się z prędkością
znacznie większą
od prędkości
dopuszczalnej
jaka
obowiązywała na
przedmiotowym
odcinku drogi
str. 12 opinii
biegłego
sądowego T. D.,

co prowadzi
do sprzecznych
konkluzji, iż
obaj uczestnicy
wypadku
drogowego
oskarżona i
pokrzywdzony w
sposób
nieprawidłowy

poruszali się w ciągu ulic (...), a w związku z tym ustalenie to pozostaje w sprzeczności z opinią biegłego sądowego M. K. (2) będącego jednocześnie praktykującym motocyklistą i instruktorem nauki jazdy, znający taktykę i sposób poruszania się jednośladów, który wprost wskazuje, iż możliwość uniknięcia wypadku leżała tylko i wyłącznie po stronie motocyklisty kart 306 akt sprawy a motocyklista jechał z prędkością uniemożliwiającą panowanie nad pojazdem i nie zachowywał szczególnej ostrożności przed i w trakcie zdarzenia przez co tym samym nie sposób przyjąć winy oskarżonej M. K. (1)

7. stwierdzeniu w orzeczeniu o winie M. K. (1), iż w dniu zdarzenia oskarżona

nieumyślnie nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy i nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost podstawa prawna skazania – uzasadnienie i jednoczesnym wskazaniu, iż kierujący motocyklem P. Z. (1) „również naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i znacznie przekroczył dozwoloną prędkość, tym samym przyczyniając się do wypadku” podstawa prawna skazania – uzasadnienie przy jednoczesnym braku odniesienia się do konkretnych przepisów Prawo o ruchu drogowym, czego konsekwencją było pominięcie tego, iż motocyklista P. Z. (1) naruszył następujące regulacje ustawy

Prawo o ruchu drogowym:

a) art. 3 ust. 1 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym statuując obowiązek zachowania ostrożności oraz unikania wszelkiego działania , które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego , ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę w sytuacji gdy P. Z. (1) prowadząc brawurowo i w sposób ekstremalnie niebezpieczny swój motocykl wyprzedzanie , gwałtowne hamowanie , przekraczanie prędkości w obszarze zabudowanym i inne powodował realne zagrożenie w bezpieczeństwie ruchu

drogowego i
nie zachowywał
należytej
ostrożności;

b) art. 20
ust. 1 ustawy
Prawo o ruchu
drogowym
statuujący
dozwołoną
prędkość 50 km/
h w obszarze
zabudowanym w
sytuacji gdy
motocyklista P.
Z. (1) poruszał
się z prędkością
nie mniejszą niż
79,5-85,5 km/
h przez co
stał się niczym
pędzący pocisk
dla innych
uczestników
ruchu
drogowego
stwarzając
realne
zagrożenie w
ruchu
drogowym;

c) art. 19
ust 1 ustawy
Prawo o ruchu
drogowym
wskazujący iż
kierujący
pojazdem jest
obowiązany
jechać z
prędkością
zapewniającą
panowanie nad
pojazdem, z
uwzględnieniem
warunków w
jakich ruch się
odbywa a w

szczegółności
rzeźby terenu
stanu i
widoczności
drogi stanu i
ładunku pojazdu
warunków
atmosferycznych
i natężenia
ruchu czego nie
uczynił
motocyklista
przekraczając
dozwoloną
prędkość
narażając siebie
i innych
uczestników
ruchu
drogowego na
realne
zagrożenie;

d) art. 19
ust. 2 ustawy
Prawo o ruchu
drogowym
wskazujący, iż

d.1. pkt 1
kierujący
pojazdem jest
obowiązany
jechać z
prędkością
nieutrudniająca
jazdy innym
kierującym w
sytuacji gdy
motocyklista
przekraczając
dozwoloną
prędkość w
sposób rażący
i wyprzedzając
inne pojazdy
czego nie
wyjaśnił do
końca sąd
pierwszej

instancji a co ma wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie utrudniał poruszanie się innym kierowcom, w tym też utrudnił a wręcz uniemożliwił prawidłowe postrzeganie sytuacji na drodze oskarżonej, która to wykonując manewr zmiany kierunku ruchu z zachowaniem szczególnej ostrożności w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie była w stanie uniknąć wypadku a uniknięcie zdarzenia leżało w całości po stronie motocyklisty;

d.2. kierujący pojazdem jest obowiązany hamować w sposób niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia w sytuacji gdy motocyklista przekraczając w

sposób rażący
dozwoloną
prędkość
odebrał sobie
samodzielnie
możliwość
hamowania w
sposób
niepowodujący
zagrożenia
bezpieczeństwa
w ruchu ,
doprowadził
bezpośrednio
swoim
zachowaniem ,
do wypadku,
co potwierdza
opinia biegłego
sądowego T.
D., której sąd
pierwszej
instancji dał
wiarę wskazując,
iż w sytuacji
respektowania
obowiązującego
ograniczenia
prędkości do 50
km/h miałyby
możliwość
wyhamowania
przed torem
skręcającego w
lewo samochodu
M. stosując
manewr
stosukowo
łagodnego
hamowania str.
13 opinii
biegłego
sądowego T. D.;

d.3. kierujący
pojazdem jest
obowiązany
utrzymywać
odstęp
niezbędny do

uniknięcia
zderzenia w
razie
hamowania lub
zatrzymania się
poprzedzającego
pojazd w sytuacji
gdy motocyklista
przekraczając
nadmiernie
dopuszczalną
prędkość w
warunkach
miejskich i
prawdopodobnie
wypędzając
(wyprzedzając)
poprzedzające
go pojazdy ,
prowadząc istny
rajd na wąskiej
drodze
powiatowej –
ulicy (...) nie
utrzymywał
niezbędnego
odstępu do
uniknięcia
zdarzenia oraz
nie zachował
należytej
szczególnej
ostrożności;

e) art. 51
ust. 1 ustawy
Prawo o ruchu
drogowym
wskazującym ,
iż kierujący
pojazdem jest
obowiązany
używać świateł
mijania podczas
jazdy w
warunkach
normalnej
przejrzystości
powierza w
sytuacji gdy z akt

sprawy wynika jasno iż światła motocykla marki H. pozostawały w pozycji wyłączone a motocyklista przed wypadkiem i w trakcie wypadku miał wyłączone światła mijania przez co stał się obiektem niewidocznym dla innych uczestników ruchu drogowego niezależnie od tego czy była to pora dzienna zmierzch czy pora nocna czego konsekwencją jest to iż oskarżona pomimo zachowania szczególnej ostrożności przy zmianie kierunku jazdy zjazd do posesji nr (...) przy ul. (...) nie mogła go widzieć,

w wyniku czego konstatacja sądu pierwszej instancji powinna być zupełnie odmienna gdyż obowiązujące przepisy ustawy prawo o ruchu drogowym w zw.

	<p>z art. 177 § 1 k.k. ustawy Kodeks karny nie dają podstaw w świetle zgromadzonego materiału dowodowego do przypisania winy oskarżonej M. K. (1);</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty są niezasadne.</p> <p>Ad.1,2,3,4,5, 6,7.</p> <p>Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodnie z art. 7 k.p.k. ocenił materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie. O poprawności wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji świadczą także dowody przeprowadzone przez sąd odwoławczy w postaci opinii wydanych przez biegłych z zakresu ruchu</p>			

drogowego,
medycznej
oceny obrażeń,
jakich w wyniku
wypadku doznał
pokrzywdzony P.
Z. (1) i informacji
udzielonej przez
firmę (...) o
sposobie
włączania
światel mijania
w motocyklu,
którym w dniu
wypadku
poruszał się
pokrzywdzony P.
Z. (1). Należy
wskazać, iż
zarzuty apelacji
obrońcy w
głównej mierze
opierają się na
założeniu, iż
pokrzywdzony P.
Z. (1) poruszał
się motocyklem
w dniu zdarzenia
bez włączonych
światel mijania
i wyprzedzał
poprzedzający
go pojazd, przez
co był
niewidoczny dla
oskarżonej. Jest
to założenie
błędne zaś
ustalenia sądu I
instancji oparte
na zeznaniach
świadców B.
R. i S. P.
są prawidłowe.
Świadek B. R.
miał możliwości
zauważenia jaki
jest tor jazdy
motocyklisty
gdyż nadjeżdżał

on z przeciwnego kierunku ruchu czyli zbliżał się do niego. Świadek S. P. obserwował moment wypadku a następnie podszedł do motocykla leżącego na jezdni i wyłączył jego silnik. Z tego powodu obserwacje wskazanych świadków, którzy widzieli, że motocykl ma włączone światła mijania i nie wyprzedzał innego pojazdu należy uznać za wiarygodne. Dodatkowo zeznania świadków potwierdza informacja uzyskana od firmy (...), z której wynika, że motocykl o numerze VIN (...), czyli motocykl którym w dniu zdarzenia poruszał się pokrzywdzony (vide k-13) posiadał włącznik świateł mijania w stacyjce. Powyższe dowody potwierdzają

zeznania
pokrzywdzonego,
iż w dniu
wypadku jego
motocykl miał
włączone światła
mijania, gdyż
uruchomiły się
automatycznie
po przekręceniu
kluczyka w
stacyjce. Skoro
motocykl
poruszał się
z włączonymi
światłami
mijania to
musiał być
widoczny z
odległości co
najmniej 72 m
przez oskarżoną
poruszającą się
samochodem
marki M. (...) wykonującą
manewr skrętu
w lewo do
wjazdu na
posesję przy ul.
(...). Z opinii
uzupełniającej
biegłego T. D.
wynika, iż nawet
gdyby
pokrzywdzony P.
Z. (2) jechał
bez włączonych
światel mijania
to jego motocykl
musiałby być
widoczny dla
oskarżonej i
miała ona
możliwość oceny
jego prędkości.
Zasadnie sąd I
instancji
wyjaśnienia
oskarżonej oraz

zeznania jej córki A. K. opisujące zachowanie motocyklisty na drodze uznał za niewiarygodne, gdyż są sprzeczne z zeznaniami świadków B. R. i S. P. - obserwujących obu uczestników ruchu drogowego, śladem hamowania motocykla ujawnionym na miejscu zdarzenia oraz z opinią biegłego T. D.. Oskarżona wyjaśniła, iż z prawej strony widziała jadący samochód ale oceniła, że zdąży przejechać gdyż znajduje się on w dużej odległości. Natomiast pokrzywdzony zeznał, iż włączył się do ruchu na ulicy (...) przed jadącym samochodem i nie wyprzedzał żadnego pojazdu. Zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka B. R., który stwierdził iż motocyklista

nie wyprzedzał pojazdu. Z tych zeznań należy więc wyciągnąć wnioski, że oskarżona nie obserwowwała uważnie drogi gdyż zauważyła samochód z oddali lecz nie zauważyła, że przed tym samochodem włączył się do ruchu motocyklista. Ponadto wersji zdarzenia podanej przez oskarżoną i świadka A. K. przeczą ślady hamowania motocykla widoczne w środkowej części pasa, co wskazuje na to, że motocyklista poruszał się jego środkiem a więc nie wyprzedzał pojazdu. Analizując warunki, w jakich doszło do wypadku – prosty odcinek drogi, pora dzienna, należy dojść do wniosku, że żadne okoliczności zewnętrzne nie zakłócały oskarżonej widoczności na tę stronę drogi, z

której
nadjeżdżał
motocyklista
oraz umożliwiały
ocenę jego
prędkość. Do
przeprowadzenia
uważnej
obserwacji
zobowiązywał
oskarżoną art. 3
i art. 22 ust. 1
prawa o ruchu
drogowym
wprowadzający
obowiązek
zachowania
szczególnej
ostrożności przy
wykonywaniu
manewru
zmiany pasa
ruchu i skrętu w
lewo. Oskarżona
miała obowiązek
ustąpienia
pierwszeństwa
przejazdu
pokrzywdzonemu
jadącemu ulicą
(...) na wprost.
Jak wynika z
opinii biegłego
T. D. mogła
zauważyć
motocyklistę z
odległości 72
metrów. Tak
więc, pomiędzy
naruszeniem
przez oskarżoną
wskazanych
przepisów a
wypadkiem, do
którego doszło
na skutek
zajechania drogi
pokrzywdzonemu,
istnieje związek
przyczynowo-

skutkowy.
Gdyby
oskarżona
uważnie
obserwowała
drogę to
zauważyłaby
motocyklistę i
poczekala z
wykonaniem
tego manewru
do momentu
przejazdu
pokrzywdzonego
P. Z. (1). Wtedy
do wypadku
by nie doszło.
Oskarżona nie
obserwowała
drogi w sposób
uważny i
naruszyła
nieumyślnie
przepisy ruchu
drogowego, co w
sposób pełny i
logiczny
tłumaczy opinia
biegłego T. D..
Należy wskazać,
iż opinię
biegłego M.
K. (2), na
którą obrońca
powołuje się w
apelacji,
zasadnie sąd I
instancji uznał
za
niewiarygodną
gdyż nie
uwzględnia
wszystkich
okoliczności
sprawy. Została
wydana w
oparciu o
założenie, że
pokrzywdzony
nie miał

włączonych
świadeł mijania,
co nie wynika ze
zgromadzonego
w tej sprawie
materiału
dowodowego.
Reasumując, sąd
I instancji
prawidłowo
ustalił, że
oskarżona
nieumyślnie
naruszyła zasady
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym gdyż
wykonała
manewr zmiany
kierunku ruchu
poprzez skręt
w lewo i
nie udzieliła
pierwszeństwa
przejazdu
pokrzywdzonemu
jadącemu na
wprost.
Zajechała mu
drogę, w wyniku
czego
pokrzywdzony
uderzył w prawy
tylny narożnik
samochodu
oskarżonej i
doznał obrażeń
ciała ocenionych
przez biegłego
ortopedę i
traumatologa,
jako obrażenia
średnie z art. 157
§ 1 k.k. Brak
prawidłowej
obserwacji
drogi, jak wynika
pośrednio z
wyjaśnień
oskarżonej, był

<p>skutkiem skupienia uwagi na rowerzystach i pieszych poruszających się po chodniku przy posesji, do której miała zamiar wjechać. Tak więc, do wypadku doszło na skutek błędnej obserwacji przez oskarżoną sytuacji istniejącej w ruchu drogowym.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>8. obrazę prawa materialnego tj. art. 3 ust. 1 i art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym w zw. za art. 177 § 1 k.k. poprzez uznanie , że oskarżona M. K. (1) w ramach standardu zachowania wymaganej ostrożności art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz kwalifikowanej zasady zachowani szczególnej ostrożności art. 3 ust 1 oraz art. 22 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

została uznana przez sąd pierwszej instancji za osobę zobligowaną do przewidywania najbardziej irracjonalnych zachowań innych uczestników ruchu drogowego czego nie wymaga od niej ustawa prawo o ruchu drogowym ani obecna linia orzecnicza Sądu Najwyższego i sądów karnych orzekających w sprawach wypadków drogowym prze co tym samym nie sposób przypisać winy M. K. (1);

9. obrazę prawa materialnego tj. art. 177 § 1 ustawy Kodeks karny poprzez uznanie, że oskarżona M. K. (1) wyczerpała znamiona spowodowania nieumyślnego wypadku drogowego, w sytuacji gdy spowodowanie wypadku drogowego

wiąże się zawsze z naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym określonych w ustawie prawo o ruchu drogowym oraz wynikających z nieskodyfikowanych zasad i zwyczajów, a więc norm technicznych regulujących sposób powinno zachowania się na drodze przez uczestników ruchu lub inne osoby oddziałujących z zewnątrz na ruch ale znajdujące się na drodze tj. reguł postępowania odnoszących się wprost do konkretnych dynamicznych sytuacji zaistniałych w komunikacji w sytuacji gdy oskarżona w momencie wykonywania manewru zmiany kierunku ruchu przestrzegająca zasady szczególnej ostrożności wyrażonej w art. 3 ust. 1 i art.

22 ust. 1 ustawy
prawo o ruchu
drogowym
podejmując
decyzję o
wykonaniu
manewru w
warunkach
upewnienia się
bezsprzecznie iż
na przeciwnym
pasie ruchu nie
ma żadnego
pojazdu
uniemożliwiającego
wykonanie
manewru , a
motocyklisty
ipso facto
przekracza
dozwołoną
prędkość i
prowadząc
brawurowy styl
jazdy z
wyłączonymi
światłami
mijania naruszył
zasady ruchu
drogowego
wymienione w
art. 3 ust. 1 art.
20 ust 1 art. 19
ust. 1 i 2 oraz art.
51 ust. 1 ustawy
Prawo o ruchu
drogowym a
skala tych
naruszeń nie
została
dokładnie
wyjaśniona
przez sąd
pierwszej
instancji co
doprowadziło do
błédnego
wyważenia
odpowiedzialność
w zakresie

przypisania winy
i ustalenia
właściwego
sprawcy
zdarzenia
którym
powinien być
kierujący
motocyklem
szereg naruszeń
zasad ruchu
drogowego a
oskarżona
kierując
pojazdem marki
M. pozostającym
w miejscu lub
toczącym się
z prędkością
0-9 km/h ,
co najwyżej
mogłaby zostać
uznana za
osobę ,która
przyczyniła się w
sposób
całkowicie
nieświadomy
swoim
zachowaniem do
zaistnienia
wypadku
drogowego;

10. naruszenie
zasady
obiektywnego
przypisania
skutku , gdzie
skutek tj. w
rozpatrywanym
przypadku
obrażenia ciała
spowodowane
wypadkiem
drogowym u P.
Z. (1) można
przypisać tej
osobie, która
stworzyła

prawnie
zabronione
zagrożenia dla
dobra prawnego
i
niebezpieczeństwo
to
urzeczywistniało
się w postaci
zabronionego
skutku , w
sytuacji gdy w
rozpatrywanym
przypadku nie
zostało ustalone
bezsprzecznie
czy oskarżona w
chwili podjęcia
decyzji o
wykonaniu
manewru
zmiany kierunku
ruchu mogła
widzieć czy też
nie mogła
widzieć tj. czy
była pozbawiona
z okoliczności
całkowicie
niezależnych od
niej możliwości
jakiegokolwiek
dostrzeżenia
pędzącego z
ponadnormatywną
prędkością
motocyklisty z
przeciwego
pasa ruchu a
w konsekwencji
czego doszło do
sytuacji gdzie
niedające się
usunąć
wątpliwości
zostały
rozstrzygnięte
na niekorzyść
oskarżonej M.
K. (1), co z

<p>kolei narusza bezpośrednio regulację art. 5 § 2 ustawy Kodeks postępowania karnego;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Ad.8,9,10.</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż gdyby oskarżona obserwowwała drogę uważnie musiałby zauważyć nadjeżdżający motocykl pokrzywdzonego P. Z. (1). Motocykl był widoczny z odległości 72 metrów i miał włączone światła mijania oraz nie wyprzedzał innego pojazdu. Do wypadku doszło w porze dziennej, na prostym odcinku ulicy (...) w W., czyli w sytuacji gdy żadne czynniki zewnętrzne nie</p>	

utrudniały
oskarżonej
prawidłowej
obserwacji
drogi. Wniosek
ten wynika z
wyjaśnień
oskarżonej,
która w tym
czasie
obserwowała
także poruszanie
się pieszych
i rowerzystów
oraz widziała
samochód
nadjeżdżający z
prawej strony.
Sąd I instancji
zasadnie uznał
za wiarygodną
opinię biegłego
T. D. gdyż
jest ona oparta
na materiale
dowodowym
zgromadzonym
w sprawie, jest
pełna i logicznie
tłumaczy
przebieg
zdarzenia, także
w części
dotyczącej
znacznego
przyczynienia
się
pokrzywdzonego
do powstania
wypadku.
Przyczynienie
wynika z
wyliczonej przez
biegłego
prędkości
motocykla na
79,5 km/h czyli
pokrzywdzony o
29,5 km/h
przekroczył

prędkość administracyjnie dopuszczalną w miejscu zdarzenia.

Opinia biegłego T. D. zawiera wyliczenia wskazujące na to, że gdyby pokrzywdzony jechał z prędkością administracyjnie dopuszczalną to do wypadku by nie doszło. W tej sytuacji zatrzymałby motocykl przed samochodem oskarżonej.

Przyczynienie się pokrzywdzonego do powstania wypadku nie eliminuje zawinienia oskarżonej. Jest to pogląd ugruntowany w orzecznictwie bowiem, jak wynika z uchwały SN z 14.07.1983r. VI KZP 19/83: „ Przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia przestępstwa w komunikacji drogowej nie stanowi okoliczności wpływającej na postać winy lub kwalifikację

prawną czynu
sprawcy. Nie
jest to także
okoliczność
mogąca mieć
wpływ z mocy
ustawy na
orzeczenie w
zakresie winy
(tj. postać winy
lub kwalifikację
prawną).” Brak
zachowania
przez oskarżoną
szczególnej
ostrożności
podczas
wykonywania
manewru skrętu
w lewo był
bezpośrednią
przyczyną
wypadku
drogowego. Tak
więc zasadnie
sąd I uznał
oskarżoną za
winną
popelnienia
przestępstwa z
art. 177 § 1 k.k.
Przyczynienie
się
pokrzywdzonego
stanowi
okoliczność,
uwzględnioną
przez sąd I
instancji przy
wymiarze kary
wobec
oskarżonej.

Wniosek

1.0 zmianę
wyroku poprzez

zasadny

<p>uniewinnienie oskarżonej;</p> <p>2.o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie są zasadne. Ustalenia faktyczne sądu I instancji są prawidłowe. Zostały oparte na wszechstronnej analizie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>1.mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

podstawę tego wyroku , a mianowicie przyjęciu , że w skutek wypadku komunikacyjnego, który miał miejsce 9 kwietnia 2018r. w W. na ul. (...) na wysokości posesji (...) P. Z. (1) doznał obrażeń ciała skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika „że P. Z. (1) doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.k. co w konsekwencji doprowadziło do błędnej kwalifikacji prawnej czynu;

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a mianowicie przyjęciu, że P. Z. (1) przyczynił

się do wypadku
albowiem
kierował
motocyklem z
prędkością
niedozwoloną
administracyjnie
znacznie większą
od
dopuszczalnej,
podczas gdy
z zebranego
materiału
dowodowego
wynika, że P. Z.
(1) przekroczył
dozwoloną
prędkość o 29,5
km/h co nie
stanowi
powszednie
przyjętego
kryterium
znacznego
przekroczenia
dopuszczalnej w
terenie
zabudowanym
prędkości a jego
przyczynienie
nie miało
wpływu na
zaistnienie i
skutki wypadku;

3. mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku obrazę
przepisów prawa
procesowego a
mianowicie art.
167 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 170 § 1
pkt 2 k.p.k. przez
bezpodstawne
oddalenie
wniosku
dowodowego o
wydanie

uzupełniającej
opinii biegłego
sądowego
lekarza z zakresu
ortopedii i
traumatologii na
okoliczności czy
obrażenia
których doznał
P. Z. (1) w
dniu 9 kwietnia
2018r. w wyniku
wypadku
komunikacyjnego
stanowią ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w myśl
art. 156 §
1 k.k. i czy
obrażenia ciała
których doznał
P. Z. (1) w
dniu 9 kwietnia
2018r. w wyniku
wypadku
komunikacyjnego
mogą
powodować
całkowitą albo
znaczną
niezdolność do
pracy w
zawodzie w myśl
art. 156 § 1
pkt 2 k.p.k.
po uprzednim
zbadaniu
pokrzywdzonego
podczas gdy
osobiste
zbadanie
pokrzywdzonego
przez lekarza
biegłego przed
wydaniem opinii
co do jego
stanu zdrowia
miało istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia

sprawy i
jednocześnie
wpływało na
prawidłową
kwalifikację
prawną czynu;

4. mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku obrażę
przepisów prawa
procesowego a
mianowicie art.
7 kpk polegającą
na dowolnej a
nie swobodnej
ocenie
zebranego
materiału
dowodowego
bez
uwzględnienia
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego
poprzez

a) odmowę
wiarygodności
zeznań świadka
S. a P. i uznanie,
że świadek mógł
nie słyszeć
dźwięków jakie
wydawał motor
poszkodowanego
a tym samym nie
mógł stwierdzić
czy
poszkodowany
jechał z
nadmierną
prędkością
ponieważ
świadek miał

ograniczoną widoczność i znajdował się w znacznej odległości od miejsca wypadku , gdy tymczasem świadek stał na ok 1 m od parkanu swojej posesji umiejscowionej w odległości zaledwie 50 m od miejsca zdarzenia i miał niezakłóconą widoczność ze swojej posesji na miejsce zdarzenia;

b) odmowę wiarygodności zeznań P. Z. (1) w zakresie w jakim zeznał iż powierzchnia jezdni była śliska , gdy tymczasem na zdjęciach miejsca wypadku widać, że na jezdni znajdował się piach , który miał wpływ na zmniejszenie przyczepności opon do podłoża wydłużył drogę hamowania i spowodował iż motocykl podczas hamowania był mniej stabilny ,

potwierdziły to również zeznania świadka S. P., który potwierdził, że ulica była zakurzona, zbrudzona;

c) uznanie że opinie biegłych sądowych J. M. oraz specjalisty chirurga ortopedy i traumatologa K. L. stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy albowiem są jasne pełne wewnętrznie spójne oraz sporządzone przez osoby posiadające wiadomości specjalne gdy tymczasem wydanie żadnej z tych opinii nie poprzedzało osobiste badanie pokrzywdzonego, żadna z opinii nie odpowiada na kluczowe pytanie czy pokrzywdzony będzie mógł dalej wykonywać pracę w swoim zawodzie czy na skutek powikłań po wypadku doszło do powstania u pokrzywdzonego

chorób realnie
zagrożających
życiu;

d) bezkrytyczne
obdarzenie
wiarygodnością
dokumentację
fotograficzną i
protokołu
ogłędzin
pojazdów w
sytuacji gdy
w dokumentacji
fotograficznej
dołączonej do
akt sprawy
widnieje zdjęcie
ławety zupełnie
innej niż ta która
brała udział w
zdarzeniu zdj.
nr 20 i 21
na zdjęciach
widnieje laweta
marki F. nr
rej. (...) gdy
tymczasem w
zdarzeniu brała
udział laweta
marki I. nr rej.
(...)

5. mającą wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku obrazę
przepisów prawa
procesowego tj.
art. 4 k.p.k. art.
7 k.p.k. oraz 410
k.p.k. poprzez
dokonanie
nieprawidłowej ,
dowolnej i
wybiorczej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału

dowodowego
oraz całokształtu
okoliczności
związanych z
dyrektywami
wymiaru kary
zawartym w
art. 53 k.k.
z naruszeniem
dyspozycji
powyżej
opisanych
przepisów
skutkującą
rażącą
niewspółmiernością
kary orzeczonej
wobec
oskarżonego
poprzez
zastosowanie
art. 37 a k.k. i
wymierzenie jej
kary
wolnościowej i
łagodnej gdy
tymczasem
oskarżona nie
przyznała się
do winy nie
okazała skruchy
a charakter
przestępstwa
którego się
dopuściła
ukierunkowany
był przeciwko
największemu
dobru
chronionemu
prawem tj.
zdrowiu i życiu
człowieka.

Zwięźle o
powodach
uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut nie jest zasadny .</p> <p>Ad 1. Ustalenie charakteru obrażeń ciała oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1) opiera się na opiniach biegłych, w tym biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Biegły K. L. zapoznał się z całością dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, również z tą dołączoną na etapie postępowania odwoławczego. W swojej opinii uzupełniającej biegły potwierdził wnioski opinii wydanej w toku postępowania przed sądem I instancji. Zdaniem biegłego, opisywane w załączonej do akt dokumentacji medycznej obrażenia ciała dotyczące uszkodzenia nerwu strzałkowego,</p>	

uszkodzenie
władła
obojczykowo –
barkowego
prawego,
zakrzepica żylna
w kończynie
dolnej prawej
należy traktować
jako powikłania
procesu leczenia
schorzeń
pourazowych,
nie mające
bezpośredniego
związku
przyczynowo –
skutkowego z
wypadkiem
drogowym. Tak
więc, biegły w
swojej opinii
uzupełniającej
potwierdził
zasadność
kwalifikacji
prawnej obrażeń
ciała, jakich
doznał
pokrzywdzony P.
Z. (1), jako
powodujących
naruszenie
czynności
narządu ciała
lub rozstroju
zdrowia na czas
trwający dłużej
niż 7 dni
w rozumieniu
art. 157 § 1
k.k. Charakter
obrażeń ciała
pokrzywdzonego
potwierdza
zasadność
kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego

oskarżonej z art.
177 § 1 k.k.

Ad.2.

Wyliczenie
prędkości
motocykla,
którym kierował
oskarżyciel
posiłkowy
wynika z opinii
biegłego T. D..
Prędkości
motocykla
bezpośrednio
przed
wypadkiem
wynosiła nie
mniej niż 79,5
km/h czyli jest
o 29,5 km/
h większa od
prędkości
dopuszczalnej
administracyjnie
na drodze, na
której doszło do
wypadku. (50
km/h) Wniosek
o znacznym
przekroczeniu
prędkości przez
oskarżyciela
posiłkowego jest
więc
uzasadniony. Z
opinii biegłego
T. D. jasno
wynika, że
oskarżyciel
posiłkowy
przyczynił się do
wypadku gdyż
gdyby jechał
z prędkością
administracyjnie
dopuszczalną to
do wypadku
by nie doszło.

Oskarżyciel
posiłkowy
prowadząc
motocykl
stwierdził stan
zagrożenia
będąc w
odległości 56,2
m od miejsca, w
którym
nastąpiło
zderzenie z
samochodem
oskarżonej.
Jadąc z
prędkością 50
km/h miałby
możliwość
wyhamowania
przed torem
skręcającego w
lewo samochodu
oskarżonej
stosując manewr
stosunkowo
łagodnego
hamowania gdyż
wtedy długość
drogi
zatrzymania
motocykla
wynosiłaby ok
48,2 m.

Ad.3

Sąd odwoławczy
dopuścił dowód
z opinii
uzupełniającej
biegłego z
zakresu
ortopedii i
traumatologii dr
K. L.. Biegły
zapoznał się
z rozszerzoną
dokumentacją
lekarską
oskarżyciela

posiłkowego.
Wnioski tej
opinii nie uległy
zmianie, w
stosunku do
opinii wydanej
przed sądem I
instancji. Biegły
uznał, że
aktualne
dolegliwości
oskarżyciela
posiłkowego
stanowią
powikłania
procesu leczenia
i nie mają
wpływu na
kwalifikację
prawną czynu.
Biegły nie zbadał
oskarżyciela
posiłkowego
gdyż jak
wyjaśnił, do
wydania opinii
uzupełniającej
nie potrzebuje
przeprowadzenia
osobistego
badania. To
stanowisko
podzielił sąd
odwoławczy
skoro dla oceny
charakteru
obrażeń ciała
pokrzywdzonego
kluczowe
znaczenia ma
dokumentacja
lekarska, z którą
biegły zapoznał
się wydając
opinię
uzupełniającą.

Kwestia utraty
przez
oskarżyciela

posiłkowego
możliwości
świadczenia
pracy w
dotychczasowym
zawodzie
przekracza ramy
postępowania
karnego w
związku z treścią
opinii biegłego i
powinna zostać
rozstrzygnięta w
postępowaniu
cywilnym.

Ad 4.

Sąd I instancji
nie naruszył
zasad
określonych w
art. 7 k.p.k. przy
ocenie materiału
dowodowego.

Wyliczenie
prędkości
motocykla
oskarżyciela
posiłkowego
wynika z opinii
biegłego T. D.
a więc opiera
się na dowodzie
obiektywnym. W
tej sytuacji
subiektywne
odczucia
świadka S. P. nie
są w stanie tej
opinii podważyć.
Zdjęcia z miejsca
zdarzenia,
również te
przedstawione
przez
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego nie

potwierdzają
aby jezdnia w
swojej
środkowej części
była zabrudzona
piaskiem, co
zdaniem
oskarżyciela
posiłkowego
miałoby wpływ
na drogę
hamowania
motocykla.

Piasek widoczny
jest jedynie przy
krawężnikach
nie zaś na
środku jezdni.
Świadek S. P.,
zeznał jedynie,
że jezdnia po
której poruszał
się motocykl
była, tak jak inne
ulice, zakurzona.
Tego dnia nie
było opadów.
Tak więc ślad
hamowania
pozostawiony na
jezdni zasadnie
posłużył
biegłemu T. D.
do wyliczenia
prędkości
motocykla.

Materiał
dowodowy w
postaci zdjęć
wykonanych na
miejscu
zdarzenia w
takim zakresie,
w jakim posłużył
do wydania
opinii przez
biegłego T. D.
został zebrany
prawidłowo.
Zdjęcie

przedstawia inną lawetę niż ta, którą prowadził świadek B. R. lecz jest to okoliczności nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy.

Ad.5

Sąd I instancji nie naruszył zasad określonych w art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. i uwzględnił wszystkie dyrektywne wymiaru kary wobec oskarżonej wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k. Przepisów z art. 177 § 1 k.k. jest skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Na wymiar kary miały głównie wpływ : nieumyślne naruszenie przepisów prawa o ruchu drogowym przez oskarżoną oraz znaczne przyczynienie się pokrzywdzonego do wypadku drogowego. Tak więc wymierzona

oskarżonej kara grzywny jest karą dostosowaną do zawinienia, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wina i kara		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Ustalenia faktyczne sądu I instancji są prawidłowe. Zostały oparte na wszechstronnej analizie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji nie naruszył art. 7 i 410 k.p.k. a dowody zebrane w postępowaniu odwoławczym w postaci dwóch opinii biegłych oraz informacji od firmy (...) potwierdzają słuszność rozstrzygnięcia sądu I instancji. Należy wskazać, iż prawidłowe ustalenia sądu I instancji stały się podstawą prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu a w zakresie</p>		

<p>znacznego przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistnienia wypadku drogowego znalazły odzwierciedlenie w wymiarze kary wobec oskarżonej.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. 3.	<p><i>o.20 kosztach ponoszonych przez oskarżoną sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 633 k.p.k. art. 627 k.p.k. oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.</i></p> <p><i>o.4Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżyciela posiłkowego P. Z. (1) od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji uznając, że</i></p>	

	<i>ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na obciążenia finansowe wynikające z procesu leczenia.</i>	
7. PODPIS		

Załącznik Nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik Nr 2

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana